

Plyndringsdirektoratet

02781

Dels virksomhet en forbrytelse mot det norske folk

I de siste uker har Erstatningsdirektoratet gjennom sine lokale avd. sendt ut massevis av kravbrev til dem som ennå har noe uoppgjort ifølge myndighetenes plyndringsdekreter. Beløpene med eventuelle renter og omkostninger må være betalt innen 14 dager, heter det. Hvis ikke slippes en selvste Fanden løs, med tvangsauksjoner og all annen uhumskehet som en tror å ha til rådighet.

Skal Erstatningsdirektoratet avvikles?

Formentlig er det slik å forstå at Erstatningsdirektoratet endelig er bestemt til avvikling og at det derfor nå gjelder å ta en kraftig «innsjutt» slik at avslutningen kan skje med mest mulig bravur. I det siste året etter «frigjøringen» søker myndighetene i rettsstaten Norge i et nådeløst krafttak å klemme den

siste rest av luft ut av sine armer. Tilgjengelig skal igjen legges på, familier rives opp og folk som etter hadde tatt til å fatte et slags håp til tilværelsen, skal på nytt støtes ut i armoden og elendigheten. Den meget ansette tirade om «landets gjennomsnitt» er åpenbart et vidtfavnende begrep.

Det hendte i en norsk rettssal

for en tid siden at en gammel, akterverdig og alment respektert bondekone sto innstevnt for Å motta dom på «erstatning» på vegne av mannen som var død 3 år i forveien, og som hadde vært uheldig nok til å ha vært passivt NS-medlem. Dommeren syn-

tes åpenbart at saken var pinlig. Riktignok fant han å måtte sette «erstatningen» til 20.000 kroner, men han tilføyde at det var med beklagelse at han gjorde det. Da inntraff noe som antagelig gjorde situasjonen ennå pinligere for hana og som fortjener å kjennes over det hele land. Traust og slikte sto bondekona foran den høye dommer. «Nei, du skilvar», sa hun, «eg visste ikke før idag at staten befatta seg med ikkplyndring!»

Det er nettop plyndring som foregår

plyndring av levende og plyndring av døde. En øyeblikksautoriseret plyndring uten rettsnormal lovgivning eller i norsk rettsbevissthet. Det lille grunnlaget man for 6 år siden mente å ha til å kunne gå løs på NS-medlemmenes økonomi, er idag fullstendig smuldret bort. Bildet har

endret seg totalt. Dag for dag blir det klarere for den norske allmætte at NS-medlemmene har fått bygget bare var og er konstruert, fiktivt begrep, satt inn i spillet med atskillig behendighet av folk som selv var betydelig svartere i sjelen enn de utpekte «forbrytere».

I tre glimrende artikler —

dette blad for 2., 11. og 18. desember 1950 — har høyesterettsadvokat Gustav Heber viet statens plyndringsvirksomhet en inngående behandling, og han konkluderer med å si at «De uhyrlige feilgrep og rettsbrudd som her i tidens løp er begått mot en rekke personer, vil den norske stat være ansvarlig for, og når vi er kommet så langt at folket tvinger sine statsmakter til å stille spørsmål å oppføre seg anstendig, vil alle disse erstatningskrav komme på regningen, og

da kan det hende seg at plyndringsfondet, som dets opphavsmenn er så stolte av, kommer til å lide av galopperende færing». Det er mulig at de beslutende og utøvende statsorganer i Oslo er så livs- og virkelighetsfjerne, at de ikke er blitt oppmerksomme på det omslag som alt i lang tid har vært til baks i ta og føle på innen store kretser av vårt folk. Om så er, så får de samme myndigheter holde oss unnskyldt at vi forteller dem det. Idag skammer folk seg når de hører om den fremferd som fremdeles gves mot norske landsmenn. De kvier seg for å høre det. Helst vil de benekte at det skjer. Ikke desto mindre skjer det, dessverre. Hver dag og hver time fortsetter tapelighetene. Og akkurat nu gjøres altså oppmerksomhet til et alle tids knullnummer. Hele Erstatningsdirektoratets kobbel av utøvere skal frem på scenen, og spiller de sine roller godt så vet de at det Gundersenskes departement vilter forjetende med store belønninger og felle beløn. For en tid kan det under tiden være lønnsomt — regnet ut i skattekroner og penger — å bite hodet av all skam. Det er nemlig det de herrer har gjort og gjør. Men lønnsomheten er særdeles tidsbegrenset. Det skal nok de «heldige» komme til å erfare. Det kommer dager etter disse.

— Fortsettes side 3 —

Ros og ris til «8. Mai»

Hr. redaktør.

Alle venner av sannhet og rettferdighet har all grunn til å være «8. Mai» dypt taknemlig for dette blad modig og utrettelig har kjempet for å rense samfunnet for alt det som i den senere tid har skjennet vårt offentlige liv og bragt vanære over det norske folk.

Men nettop fordi «8. Mai» lar seg lede av så høye idealer, er det desto mere påkrevet at bladet ikke bruker uverdige midler når det angriper en motstander, som f. eks. tilfellet var i bla dets julenummer. Over en artikkel om biskop Berggrav var det anbragt et fotografi av biskopen, hvor negativten var anvendt, så at hans ansikt var helt sort. Jeg er overbevist om at mange reagerer overfor denne form for journalistikk som ikke er «8. Mai» verdig.

Eystein Poulsen, sokneprest.

En personlighet Den svenske konge skrev selv sin trontale

Av Tola.

Er det ikke festlig å erfare, at den svenske konge — Gustav Adolf — ikke lot den svenske regjering få lov å skrive den trontale han skulle lese opp? Den nye, svenske Konge ville selv forfatte den trontale han skulle foredra for folket. Han ville ikke la seg diktere noe av den svenske arbeiderregjering. Er det ikke strålende at vi ennå kan si at det fins personligheter, som vil hevde sine egne meninger uten å servere de «demokratiske» talenåter? Den belgiske Konge var en mann av samme støpning og derfor skulle ikke han få lov å være Konge for sitt folk, tilross for at over halvparten av folket hadde røstet for, at han skulle la sin plass på tronen igjen. Med slike personligheter som den svenske og den belgiske Konge varer det vel ikke lenge for motstanderne stempler dem som faasister?

Jeg har hatten av for den svenske Konge Gustav Adolf og den belgiske Konge, som ikke fikk lov å være Konge, tilross for folkets krav, hvor flertallets rett ble trampet under føtter.

Europas forente stater!

Av Tola.

Det likste jeg synes Churchill har gjort, er at han tok initiativ til samling av Vest-Europa! Men ville det ikke snart også være på tide å organisere Europa på samme måte som U.S.A? Før eller senere må dette komme, hvis man vil demme opp

Sven Arntzen og Kongens proklamasjon

I «8. Mai» nr. 2 1951 omtales på siste side at Riksadvokat Arntzen «burde ha visst» etter professor Skeltes brosjyre den riktige ordlyd av kongens proklamasjon av 7. juni 1940.

Jeg gjør Dem oppmerksom på at den riktige ordlyd allerede i 1943 var blitt offentliggjort i Harald K. Johanssens bok: Den norske Tragedin, som ble utgitt i Stockholm på Fæderativt forlag.

Her står på side 186 «Norges konung och Norges regering vill i denna stridens tid vara de frie talsmennene for det norske rikets selvstangaa liv, så att ingen av de rettigheter som tilkommer en fri stat skal gå til spillo».

Om ikke Arntzen i 1945 hadde læst denne bok — jeg kjenner ikke til hans oppholdstid i 1943—45 — så har dog ganske sikkert Andreas Aulie læst denne oppsiktsvekkende bok. Han burde derfor ha rettet feilreferatet atraks han kom i stillingen som riksadvokat.

F. V.

«Har rettsstaten opphørt å eksistere?»

To bilelere i Mossen fikk under krigen sine biler rekvirert av tyskerne. Tyskerne tilbød dem betaling etter takst, men bilelerne nektet å ta imot betaling og neibort seg til på rolene fra London. Da frigjøringen kom fant de bilelene sine igjen i Trondheim, de var da i god stand, og de ba om å få vognene tilbake. Men myndighetene svarte, at de nå tilhørte Kontoret for fiendtlig elendom. Så ble bilene tatt i bruk av frigjøringsvoldatene og i løpet av noen måneder var de kjørt sønder og sammen og havnet ut på hausten 1945 på en bilkirkegård. Eilerne forsøkte påny å få vrakene utlevert, men det var fremdeles nei, bilene ble solgt og innbragt statskassa 3800 kr. Bilelerne anla sak mot staten. Men såvel byretten som lagmannsretten erklærte, at tyskerne hadde rett til å rekvirere vognene og at bilelerne derfor skulle ha tatt mot den betaling som ble budt av Wehrmacht. Når de like gjorde det, hadde de tapt retten til erstatning. Staten beholdt de 3800 kr. og bilelerne fikk ikke engang dekning av saksonkostningene.

Men når en avis setter som tittel over denne sak følgende: TYSKERNE TOK BILENE — NORSKE SOLDATER ØDELA DEM. BILELERNE SOM NEKTET Å TA IMOT BETALING AV WEHRMACHT, FAR I NGEN ERSTATNING — Ja så begynner det nok å gå litt i sur hos noen hver. For hvordan var tonen i 1945 og årene utover? Hva ble den gang ansett for god nasjonal tone og holdning? Og hørte man om annet enn tysk vandalisme og sadisme? En Ingeniør Høyer-Fløene kommenterer dommen i en avis på følgende måte: «Men har da Staten rett til å begå handlinger, som ville påføre en hvilken som helst av den selv samme stats borgere et lengere fengselsopphold? Når Staten ikke lenger skjeller mellom mitt og ditt, og enn ikke vilker tilbake for i rettens navn å begå den mest nedverdige urett bare for å berike seg selv — da må det åpent og erlig sies fra, at da har rettsstaten opphørt å eksistere! (Uthevelsen er gjort av hr. H.F.). Vi

8. mai
1/2. 1951

dem - - -!

gang ga etter for sin skrivelige må holde oss unnskyldt at vi av interesse både for sak og — for personer har notert oss det nødvendige med hensyn til stoff og navn. Det er slett ikke utelukket — tvert i mot meget sannsynlig — at det en dag kan bli anledning til en fornyelig konfrontasjon. Takket være «gode» nordmenns nidkjærhet under okkupasjonen har vi gått en god skole. Nettopp nu i juletiden må jeg her snakke om, er mindre oppbyggelig enn ellers. Det osar hat, sadisme og onnsinnethet av de gamle avisspalter. Det bobler opp

TORSDAG 1. FEBRUAR 1951

8. MA

PLYNDRINGS DIREKTORATET

— Forts. fra side 1 —

Så alvorlig som situasjonen akkurat i dette øyeblikk arter seg for vårt land

må selv Stortinget forstå at det mer seg det kriminelle å til- late at det vrøvl Erstatningsdi- rektoratet befatter seg med, fort setter. Gi plass for suntt vett, ærede tingmenn! Slutt med å følge et kart som ikke gjengir terrenget! Se virkeligheten i øy- nene! Den skade som Erstat- ningsdirektoratet ved pengeglade, men uduelige bostyrere har påført vårt samfunn er uhyre. Statens reelle ansvar for denne saken har allerede — tallmessig beregnet — nådd astronomiske høyder. Slutt av dette uverdige spillet mens tider er! Å fortsette det, betyr ene og alene at ver- dier ytterligere ødes og at ansva-

ret ytterligere økes. Intet annet.

La oss for hele vårt samfunns skyll håpe at fornuften omsider må seire. At «gjenreisningen» blir en effektiv realitet og ikke bare munnsvær.

Mens vi venter på dette får de truede sette seg i beredskapsstil- ling. Norske bønder har visst å verne sin jord og heim før. De vil sikkert vite å gjøre det også nå når det atter meldes at plyn- drende stirmenn er i anmarsj.

Å verge seg her er å verge sin rett. Det er folkets dyptgående moralske anstendighet som set- ter seg i forsvarsstilling mot en lovgivning og en rettsutøvelse som savner det vesentligste kri-

terium, selve rettsgrunnlaget.

Plyndring er og blir plyndring. Det hjelper ikke å støtte oppun- der med en haltende lovgivning som folket har dømt og fordømt.

Plyndring blir aldri rettmessig. Og den plyndring som Erstat- ningsdirektoratet går i spissen for, er en forbrytelse mot hele det norske folk og tvers igjen- nom uverdigg for en sivilisert rettsstat.

Slutt av og gå inn for å rette opp igjen det som ennå lar seg rette opp!

159.7 mill. kr. innbetalt til Erstat- ningsdirektoratet

Ved utgangen av 1950 var det til Erstatningsdirektoratet innbetalt ialt 159,7 millioner kroner i forbindelse med landssvikoppgjøret, opplyser sek- retær Horne til Vårt Land. Beløpet fordeler seg på bøter med 43,8 mil- lioner, inndragninger 62 millioner og erstatninger 53,9 millioner kroner.

Bokførte dommer og forelegg med økonomisk ansvar utgjorde på sam- me tidspunkt 272,9 millioner kroner fordelt på bøter med 51,1 millioner, inndragninger 150 millioner og er- statninger 71,8 millioner kroner.

Snakkeforsamlinger fører ikke frem

FN er nå inne i den alvorlig- ste krise. Må man gi opp Korea så kan man like så godt gi opp hele FN som et utjenlig middel til å ordne opp i verden og dem- me opp mot nye aggresjoner. Na-

Quous me tandem — Av Helge Grønstad

— Forts. fra side 1 —

ikke manglet på forsøk på å knekke dem. Enkelte har sittet med dødsstraffpåkstand på seg i årevis. De har gjennomgått ting som ingen andre kan sette seg inn i, aller minst de som så å si etter egen søknad spilte noen måneders gjesterolle på okkupa- sjonstidens og tyskernes Grini for å forsikre sin «nasjonale» fa- sade. Ingen ting har nyttet. De 197's gode samvittighet har holdt dem oppe. Og vil også gjøre det i framtiden.

Bak disse 197 mann står imid- lertid like mange familier, hu- struer og barn. Det er for dem forholdene er vanskeligst. Uten hjem, uten inntekter, forhånet og trått under fot av de «gode» fører disse familier som har vært splittet ad i snart 6 samfulle år, en fortvilet kamp for å holde seg oven vande. Nordmenn tar seg av Afrikas svarte og Palestinas jøder, Vaterlands gatetøser og alkoholiserte sedelighetsforbryt-

er til «Morgenbladet»s spalter fra sommeren 1945. Til det jeg kan kalle den farisæiske orgasme, det som viser hvor langt nede på bunnen vår bevissthet og moral har vært. Jeg velger i fleng en artikkel i avisen for 18. juli 1945, skrevet av Ingebjørg Schwabe. Jeg aner ikke hvem hun er, og har ikke noe ønske om det hel- ler. Hun presenterer seg ellers selv.

Det virker forstemmende, sier denne eleverte dame, trist og uforståelig, at noen kan finne på å si noe til fordel for landssvi- kerne, finne på å tale «disse med menneskers» sak. «Jeg tror det er langt farligere å krenke et helt folks rettferdighetsfølelse enn», fortsetter hun, «å gi en landssviker en straff som noen synes er for streng. Ja, det er me- get farlig å krenke et folks retts- følelse! Noen sier: Tenk på fa- milien, særlig på barna! Det er svært trist at barn skal lide for

b:
trfå
op

k

U

et

s
ste
Ve
norme
194

2 1

i d

an

me

hen

ren

U

per

dre

V

Si

regel

stod